

שלום רב,

שמי שחר שגיא וכיום אני על סף סיום שנת הלימודים השלישית והאחרונה שלי לתואר הראשון בחוג למוזיקה באוניברסיטת חיפה. בנוסף ללימודי המוזיקה למדתי גם בחוג לשירותי אנוש, כמסלול דו-חוגי. אני ממליץ בחום על מסלולים דו-חוגיים המשלבים שני תחומים שונים, המציגים אופקים שונים, חומרים שונים, ומאפשרים להציב את הידע ואת הגישות בסימן שאלה, זה כנגד – ואולי לצד – זה. אפשרות משולבת כזו מומלצת במיוחד למתלבטים, ואלו שכיוונם ושאיפותיהם אינם ברורים להם לחלוטין, כמוני. אם אתם מתלבטים לגבי אפשרויות לימודיכם העתידיים בין התחומים השונים אתם מוזמנים לקרוא מכתב קצר שהתבקשתי להקריא בכנס של הפקולטה למדעי הרוח (מצורף).

אוכל לומר בכנות שנהייתי ללמוד בחוג למוזיקה ושהלימודים העשירו אותי והקנו לי ידע רב. מדי פעם ניתן לשמוע סטודנטים מתלוננים על כך שאין תשומת לב מספקת לפן הביצועי של המוזיקה במסגרת הלימודים. אני מסכים עם טענה זו באופן חלקי, מפני שהיא אינה מתייחסת לקורסים קיימים כגון אלתור ג'אז, מקהלה, הפקה ועוד, אך לדעתי אין טעם לדשדש בנושא היות שקיימות הגבלות מסוימות מבחינת תקנות ונהלים בנושא. מנגד, אני מאמין שהחוג מציע תשובה הולמת לפן הלימודי (בכל זאת, מדובר בתואר ראשון מאוניברסיטה ולא בתעודה מבית-ספר למוזיקה) באמצעות קורסי החובה וקורסי הבחירה הרבים, המאפשרים כיסוי ידע מוזיקלי נרחב.

בנוסף אני מאמין שהחוג מציע תשובה הולמת לפן הרעיוני והיצירתי, באמצעות אותם קורסים, אך גם באמצעות מרצים מעוררי השראה, הבקיאים בחומר בצורה נפלאה ואשר מסוגלים לתת ביקורת בונה ולתמוך בסטודנט במטרה שיבין את החומר הנלמד לעומק. בשנותי האחרונות למדתי שאלמנט זה איננו מובן מאליו ולכן אני מעריך ומכבד עניין זה. מעבר לכך, לדעתי הפן היישומי אינו תלוי בפן הביצועי ותו לא: גם אם הפן הביצועי לוקה בחסר מסוים, להערכת פיצי הולם עשוי להגיע במתכונת משימות שונות ומגוונות של יצירה וכתובת מוזיקה כחלק ממסגרת הלימודים בחוג בכלל, ואולי אף כחלק ממסגרת הקורסים הנלמדים. רוח זו נושבת במפרשים כבר תקופה ולהערכתך היא הולכת ומתגברת (ע"ע תחרות הקומפוזיציה, פרויקט האנסמבלים, קונצרטים ועוד).

לפי תפישתי, הלימודים באוניברסיטה לא מתחילים ונגמרים בין כתלי הכיתות ולא בין כתלי הספרייה. במצב אידיאלי כלשהו אני מדמיין חיי חברה סטודנטיאליים ענפים יותר והווי החורג משעות ה- 15:xx עד 45:yy. כמובן, מנגד עומדת המציאות, הטומנת בחובה במקרה שלי עבודה, פעילות התנדבותית, חתונה, ילדה, שיפוץ בית והעתקת מגורים במהלך התואר, ובמקרה של מישוהו אחר עניינים אחרים – כל אחד וענייניו האישיים. כך שמצד אחד אני חש צורך מסוים להתנצל על יוזמות ופרויקטים חברתיים

שלא הספקתי לדחוף ו/או לממש ו/או בכלל ליזום, ומצד שני עלי להזכיר לעצמי – ובהזדמנות זו גם לכל הבאים אחרי – שברירת האידיאל והמציאות אינה דיכוטומית אלא מהווה רצף, וכל אחד מאיתנו, לא רק שיכול לבחור איפה להתמקם עליו, אלא שכך או כך מעשיו ממקמים אותו על רצף זה בפועל.

אם יש בינכם כאלו שמדמיינים אידיאל סטודנטיאלי דומה לשלי (וגם אם לא), אני מברך אתכם ומאחל לכם שתמצאו את עצמכם על הרצף במקום מכובד בעיניכם, כזה שתרגישו שלמים לגביו. לפעמים, כאמור, ניתן לשמוע סטודנטים מתלוננים על כך שאין תשומת לב מספקת לפן הביצועי של המוזיקה במסגרת הלימודים, אך יש עוד כל-כך הרבה שתוכלו לעשות בעצמכם כסטודנטים בנידון. אני ושאר חברי לועד הסטודנטים יכולים להעיד שקל יותר מאשר אולי נדמה תחילה ליצור פרויקטים כגון הפסקות פעילות, עמדת מחשב להשמעת מוזיקה, ערבי חוג ובימה פתוחה, ערבי הקרנת סרטים ותמיכה בקונצרטים חוגיים, הכל תוך תיאום עם גורמי ההנהלה ובמקרה הצורך עם אגודת הסטודנטים. רוב התשתיות כבר היו קיימות, אך גם כאשר נדרשה תשתית שלא הייתה קיימת זכינו להיענות ותמיכה רבה מצד גורמי ההנהלה והמנהלה. אנצל הזדמנות זו גם בכדי להודות לגורמים אלה על הגמישות והעזרה.

בברכת המשך עשייה ובהצלחה לכולנו,

שחר שגיא

(יוני 2011)